

MEZAR TAŞLARININ ALNINDAKİ YAZI

Her can ölümü tadacaktır. Mümin, kâfir, herkes ölüm gerçeğini kabul etmektedir. Çünkü en sevdiği canlar, zenginler, fakirler, krallar, cumhurbaşkanları, dünyanın en gelişmiş hastanelerinde, en kaliteli tıp profesörlerinin gözetimi altında ölüp gitmektedirler.

Dünya kalsa Muhammed'e (peygamberimize) kalırdı,

Can satılsa onu dünün zengini Karun, bugünün zengini Bill Gates satın alırdı.

Derman bulursa bunu Lokman Hekim ve bugünün ünlü tıp doktorları bulurdu.

“Bu ölümdür, buna çare bulunmaz.” der, Derviş Hacı.

Yaşa bakmıyor, mevkie bakmıyor, izbelerde buluyor, saraylarda yakalıyor. Dünyanın en kaliteli doktorlarının elinden çekip, alıyor ve götürüyor.

Ölmemeye çaremiz yok. Öyleyse gelecek günlere ecdadımız gibi hazırlık yaparak arkamızda sevap defterini açık tutacak kendi gücümüzde eserler bırakalım. Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışırken her an öleceğimizi de unutmayacağız. Mutlaka bir gün “Er kişi niyetine!” veya “Hatun kişi niyetine!” diye namazımız kılınacak. Hikâye olarak dinlediğimiz kıssalar mutlaka hepimizin başına gelebilecek olaylardır. İşte bunlardan ikisi...

Yeni taşındığı apartmanın bahçesine, halk arasında adına “mezarlık ağacı” da denen selvi ağaçlarından dikmişti Nuri Bey! Niyeti, ağaca baktığında öbür dünyayı da hatırlamaktı. Elbette ölümden kaçış yoktu... Nuri Bey'in gayesi, dünyada kazanmaya çalışırken âhîretin varlığını da unutmamaktı. Çünkü Peygamberimizin iki kalıcı nasihatini hiç unutmuyordu Nuri Bey. Onlardan biri Kur'an-ı Kerimi, diğeri ise ölümü unutmamaktı. Daire komşuları da onun bu düşüncesinden ve yaşantısından etkilenirlerdi. Ona karşı ayrı bir saygınlık duyarlardı.

Bir gün, apartmanın önündeki ağaçları sularken yoldan geçen hanımlardan biri, Nuri Bey'e yaklaşmış sordu.

“Apartmanın üst katı boş gözüküyor, acaba kiralık mı?”

Nuri Bey, soruyu soran hanıma, “Sahibi taşınacak.” demeye kalmadan, gruptaki hanımlardan birisi sinirli bir şekilde lafa karıştı.

“Ne yapıyorsun Semra? Deli misin Allah aşkına?” diye arkadaşına çıkıştı. Arkadaşı,

“Ayol, niye deli olayım Mehtap! Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Sen kiralık ev aramıyor musun?” diye karşılık verdi adı Semra olan.

“Teşekkür ederim. Ev arıyorum da yalnız hiç bu binadan ev kiralanır mı?” diyerek sitemkâr bir ses tonuyla söylendi Mehtap Hanım.

“Neden?” diye şaşkınlığını atmaya çalışan Semra Hanıma, durumu anlatmaya çalışıyordu Mehtap Hanım.

“Durumu görmüyor musun?” diye apartmanın önündeki ağacı göstermeye çalışıyordu kaş göz işaretiyle.

Semra Hanım, şöyle bir etrafına bakındıktan sonra sordu:

“Ben bir şey göremiyorum, sen ne görüyorsun?” diyerek daha da şaşkın bir hâlde sordu.

Ev arayan Mehtap, müstehzi bir ifadeyle cevap verdi.

“Ne göreceğim Semracığım. Baksana, bahçeye mezarlık ağaçları dikmişler. Bu binada her gün bunlara bakarak yaşanır mı?”

Selvi ağaçlarından rahatsız olan Mehtap son sözünü söyledi:

“Yürü Allah aşkına! Memlekette kiralık daire mi kalmadı? Ölümü hatırlatan ağaçların olduğu yerde oturmam ben!”

Onlar hızla uzaklaşırken Nuri Bey de selvi ağacının altında şaşkın halde kalakalmıştı.

Bu olayı, yakın dostlarına “ibret vakası” olsun diye anlatmıştı. Dostları arasında Mehtap Hanımı tanıyanlar çıktı.

Neyse uzatmayalım, yıllar yılları kovaladı. Bir gün öğle vakti semt camisinde Nuri Beyin kulağına, cenazenin başındaki imamının gür sesi geldi. “Hatun kişi niyetine!” Nuri Bey de cenaze namazına iştirak etti. Namazdan sonra cemaatten biri, Nuri Beyin kulağına eğilerek şunları söylüyordu.

“Namazını kıldığın bu kadının kim olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum.” dedi, Nuri Bey. Arkadaşı devam etti.

“Vaktiyle senin bahçede, mezarlık ağacı görmeye dayanamayan bir kadın vardı ya namazını kıldığın cenaze, işte o kadının... Şimdi onu götürüyorlar ve bir selvi ağacının dibine kazılan mezara gömecekler.”

Her can ölümü tadacaktır. Ölmemeye çaremiz yok

Diğer hikâyemiz de şöyle.

Hayri Bey, uzun zamandan beri görmediği arkadaşına rastladı çarşıda. Çok sevindi elbette. Daha sonrasını kendinden dinleyelim.

Arkadaşım Doğan’la karşılaştığımızda ezan okunuyordu. Kısa bir hoş beşten sonra,

“Haydi Doğan, camiye gidelim. Bugün Cuma!” dedim. Doğan’ın namaza karşı soğuk olduğunu yıllar öncesinden de biliyordum. Ama belki değişmiştir, düşüncesiyle Cuma namazına beraber gitmeyi teklif ettim. Ama üzülerek gördüm ki yıllar geçmişti, Doğan’ın fiziği değişmişti, saçı başı ağarmış, yüzünde derin çizgiler, gözlerinin altında avuç içi kadar mor halkalar oluşmuş, benim gibi artık merdivenin tersine doğru basamaklarının sonuna yaklaşmıştı. Fakat Doğan olarak hiç değişmemişti.

“Sen benim camiye gitmediğimi biliyorsun Hayri!” dedi ve devamla “Boşuna ısrar etme, sen git bizim için de dua et!” diye teklifimi boşa çevirdi.

“Neden direniyorsun be Doğan!” dedim. “Bu gelişin bir de gidişi var. Bak, biz artık yaşımızı başımızı aldık. Nereye varacak bu işin sonu?” dedim. Cevaben bana,

“Ne bileyim, olmuyor işte!” dedi. “Belki çevrenin tesiri belki de... her neyse ... Hem sana bir şey söyleyeyim mi Hayri, pantolonumun ütüsü bozulur, diye endişe ediyorum!” demez mi? İster istemez güldüm ve

“Herhalde şaka yapıyorsun Doğan, bunun için namaz terk edilir mi?” dedim, gülüştük.

Yarı şaka, yarı ciddi olarak Doğan’a inandım. Gerçekten giyimine çok düşküdü. Ütüsüz pantolon giymez, özellikle de yeşilin tonu olan renkteki kıyafetleri tercih ederdi.

“Peki, hayatında hiç camiye gitmedin mi?” dedim!

“Çocukken dedemle birkaç kez gitmiştim.” diye cevap verdi.

Söyledikleri beni son derece şaşırtmıştı. Bu konuyu açtığıma pişman olmuşum. Daha sonra öğrencilik arkadaşım Doğan’la el sıkışıp ayrıldık. Onunla görüştüğümüzden iki sene sonra Doğan’ın camide olduğunu söylediler. Hemen o hayli uzak mesafedeki camiye gittim. Caminin bahçesinde insanlar saf tutmuşlardı. Bizim Doğan da safın en önünde duruyordu. Üzerinde ise yine her zamanki kıyafetine uygun yeşil bir örtü vardı. Yavaşça yanına yaklaştım ve kısık bir sesle, “Hani camiye gelmeyecektin Doğan?” dedim. Hiç ses vermedi, itiraz da etmedi. Musalla taşının üzerinde ve yeşil örtülü bir tabut içinde öylece yatıyordu.

O, camiden uzak bir hayat yaşadı, ama son durak yine cami oldu.

Burada hikâye diye anlattığım olaylar hangimiz için geçerli değil? Dedelerimizi, ninelerimizi, yakın dost ve arkadaşlarımızı, hala acısını yüreklerimizde taşıdığımız 284 madenci kardeşlerimizi “er kişi” veya “hatun kişi” diye kıldığımız namazlarla uğurlamadık mı? Yarın bizim için de “er kişi niyetine”, “hatun kişi niyetine” diye saf tutulmayacak mı? O hâlde neden âhîrete “gerçek er” veya “gerçek hatun” olarak gitmeyi umursamıyoruz? Kabre girince ölü toprağı atacaklar üzerimize. Ama esas bu dünyada üzerimize ölü toprağı attırmayalım.

Ölüm rüzgârları, hayat kandilimizin yağını hem yakıyor, hem tüketiyor. Milletvekilliğine, bakanlığa, başbakanlığa, cumhurbaşkanlığına, paşalığa veya padişahlığa (makama ve zenginliğe) altına, akçeye, gümüşten yapraklara; kısacası her türlü dünya malına ve makamına doymayan gözler, bir avuç toprakla doycak bir gün.

Rabbimiz, Âl-i İmran Suresinin 185. ayetinde, “*Her can ölümü tadacaktır.*” derken A’raf Suresinin 34. ve Yunus Suresinin 49. ayetlerinde de “*Her ümmetin bir eceli vardır. Onların eceli geldiğinde bir an gecikmez, bir an da öne geçmez.*” buyurmaktadır. İster dağda, ister ovada, ister denizde, nerde ölürsek ölelim fark etmez; yeter ki imanlı ölelim. Ebu Cehil, Kâbe’nin yanı başında öldü, ama iman nasip olmadı. İster baharda çiçekler arasında, ister kışta karlar içinde veya karlar altında ölelim imanımız varsa hiç fark etmiyor. Hazreti İbrahim (a.s.), ateşte baharı gördü. Firavun, denizin içinde ateşi gördü, yanıp kavruldu. Hayatımıza pusu kuran ölümün nerede ne zaman geleceği belli değil. Onun için ecdadımız gibi hazırlıklı olalım. Yüreğinde inkâr, küfür, şirk gibi pisliklerle ölüme meydan okuyanların, ecel teri dökerken bile dillerinden şahadet kelimesi döküldüğüne çoğu zaman şahit olmuşuzdur. Dinimizin temel kurallarından biri de umutsuzluk halinde yapılan imanın makbul olmayacağıdır.

Kralların ve kraliçelerin tahtı; bakan, başbakan ve cumhurbaşkanlığı koltuğu ile tabutun ağacının aynı olduğunu bilenler, dünyayı âhîretin tarlası görüp ona göre ekip biçenler, dünya zindanından âhîret aydınlığına bu dünyada iman ile gidenler için ölüm, dünya rahminden âhîrete bir doğuştur. Tıpkı ana rahmindeki çocuğun dünyaya gelişi gibi. Acaba ana rahmindeki dokuz aylık bebekle konuşma imkânımız olsa, “Sen bir hafta sonra dünyaya gelecek ve aramıza katılacaksın. Burada, göbekten kırmızı kanla değil, ağızdan bembeyaz sütle besleneceksin. Burada büyüdükçe daha güzel meyveler yiyeceksin. Tarifî mümkün olmayan güzellikler göreceksin.” desek bize güler geçer, “Bana şaka mı yapıyorsunuz?” der. Söylediklerimize itibar etmez. Tıpkı inanmayanların âhîrete, cennete ve cehenneme inanmadıkları gibi. Ama şurası bir vakıa ki ister imanlı ister imansız olsun, çıkılan âhîret yolculuğu, dönüşü olmayan bir yolculuktur. Nasıl ki doğan çocuğun ana rahmine geri dönmesi mümkün değilse ölen insanın da tekrar dünyaya gelip hatalarının ve günahlarının telafisi mümkün değildir. Dünyayı âhîretin tarlası olarak görüp ona göre ekip biçenler, dünya zindanından âhîret aydınlığına bu dünyadan iman ışığı götürenler için ölüm, dünya rahminden âhîrete bir doğuştur. Tıpkı analarımızın rahminden dünyaya gelişimiz gibi. Ölünce gerçeği fark edenlerden olmayalım. Rabbimiz onların halini haber verirken *“Onlardan birine ölüm geldiğinde ‘Rabbim, beni dünyaya geri döndür. Belki ben, terk ettiğim dünyada salih ameller işlerim.’ der. Hayır, bu onun söylediği bir sözdür. Dirilecekleri güne kadar önlerinde bir perde vardır.”* buyuruyor. (Mü’minun Suresi / 99-100) Yine başka bir ayet-i kerimede *“Gerçekten inkâr edip kâfir olarak ölenler var ya onların hiçbirinden fîdye olarak dünya dolusu altın verecek olsa dahi kabul edilmeyecektir. Onlar için acı bir azap vardır; hiç yardımcıları da yoktur. Sevdiğiniz şeylerden Allah yolunda harcamadıkça iyiye eremezsiniz. Her ne harcarsanız, Allah onu hakkıyla bilir.”* (Âl-i İmran, 91-92)

Allah buyrukları her şeyi en açık bir şekilde ifade etmektedir. İşte etrafımızda gördüğümüz devasa vakıf ve hayır eserleri bu yüce buyrukların sonucudur. (Manisa Vakıf İzleri adlı kitabımdan)

www.kadirkeskin.net

kadirkeskin45@hotmail.com